

60 YEARS ANNIVERSARY DAIMLER SP250

Rainy days in Antwerp, Calais, Folkstone & Solihull...

Woensdag 12 juni was het dan zover. Elf van de eerder geplande twaalf teams Dutch Daimler Dart-ers gingen op weg naar Solihull / UK om daar het 60 jarig verjaardagsfeestje van de Daimler SP250 op te luisteren. Eén team had zich n.l. daags van te voren afgemeld i.v.m. problemen van technische aard, welke niet 1-2-3 op te lossen waren. Balen!! Vier teams hadden aangegeven via Calais / Le Shuttle te willen reizen en 4 andere gingen in Rotterdam met StenaLine in zee.

De overige drie hebben de reis op individuele wijze per trein dan wel per boot gemaakt. Ondergetekende en echtgenote hadden voor de trein gekozen. 's Morgens om 08.00 uur verzamelen bij Van der Valk / Eindhoven alwaar de teams uit Overloon en Venlo zich bij ons voegen. Het vierde 'Belgische' team zal in Calais aanhaken. Antwerpen verwelkomde ons met de eerste buien en dat hield tot Calais gewoon aan. De ruitenwissers van een van de Dart-jes kon al dat water niet meer aan en het motortje ging steeds langzamer lopen. Zo'n dikke 100 kilometer voor Calais gaven de wissers er helemaal de brui aan. En daar rijd je dan zonder ruitenwissers en nog zo'n dikke 400 km voor de boeg...Tussen de buien door werd Calais nog wel gehaald.

De door Edward Turner indertijd speciaal voor de Dart ontwikkelde 'lekkere' 2,5 liter Hemi - V8 motor was en is nog steeds voor veel liefhebbers dé reden om een SP250 aan te schaffen. Maar het is natuurlijk qua emissies niet de schoonste motor. Rijd met 4 Darts in één keer een treinstel van Le Shuttle binnen en dan gaan meteen de alarmbellen rinkelen. Alle passagiers moesten het betreffende treinstel direct verlaten wegens 'mogelijk' vergiftigingsgevaar. Nadat alles weer was ontluicht, kon iedereen weer terugkeren naar hun resp. auto's / klassiekers. In Folkstone aangekomen, deden de weergoden er nóg maar een schepje bovenop. STORT-buien zoals we nog niet eerder hadden meegemaakt. Omdat er zonder wissers niet meer te rijden viel, werd besloten de Dart ter plekke om te wisselen voor een huurauto. Jammer maar helaas; veiligheid staat voorop. Ja, het weer zat ons deze dagen niet écht mee.

Na een overnachting in Gravesend reden we via de Dartford Crossing richting Solihull. De **Dart** charges zoals die aldaar genoemd worden, kan je alleen via internet voldoen en dus had ik een week van te voren een account aangemaakt, alle 4 de kentekens ingevoerd en de tol betaald.

Overigens krijg je tot middernacht de tijd om die tol per bank over te maken, daarna volgt er via de post automatisch een boete.

Op donderdag de 13e kwamen we aan in Solihull waar het St. John's / Voco Hotel onze uitvalsbasis werd. Prachtig hotel midden in het centrum van Solihull. Jammer dat er niemand van de SP250 - UK organisatie aanwezig was om ons (22 DDD-ers) en ook 20 Zwitsers, een handvol Duitsers en ook Fransen 'welkom' te heten... Je praat toch over zo'n vijftig enthousiastelingen die de overtocht de moeite waard vonden. Vreemd was het wel.

De boot-reizigers waren inmiddels ook zonder noemenswaardige problemen gearriveerd en 's avonds was ons eerste gezamenlijke diner bij een Italiaan. Heel gezellig! Tijd ook om de door mij samengestelde 'routeboeken' uit te delen, welke enthousiast ontvangen werden. Vrijdagochtend rond de klok van tien bracht een klassieke Daimler Double Decker de genodigden naar het Coventry Transport Museum. Prachtig - *gratis te bezoeken* - museum met natuurlijk een giga overzicht van alle voertuigen die de regio Coventry heeft voortgebracht. Voornamelijk dus Triumphs, Jaguars en Daimlers.

Samen met 3 anderen uit de Club had ik de huurauto verkozen boven de Double Decker, want er moesten onderdelen ingeslagen worden bij de David Manners Group in Wolverhampton; zo'n dik half uurtje rijden vanaf Solihull. Ga met klassieke auto's onderweg en dan weet je dat er van alles kapot kan gaan. Problemen aan de verlichting (*nieuwe schakelaar*), het rempedaal zakt wel heel ver naar de bodem (*nieuwe hoofdremcilinder*), de motor loopt warm (*nieuwe waterpomp*) en ga zo maar door. Technische ondersteuning wordt binnen de SP-Club zoals altijd uitstekend verleend door Ab Hennekes die dit keer buiten op de parkeerplaats achter het hotel z'n technische kunsten vertoonde. Mijn koplampen deden het met de nieuwe schakelaar weer, bij een ander werd de hoofdremcilinder gewisseld en de remmen ontluicht en bij nr. 3 werd de nieuwe waterpomp gemonteerd, koelwater aangevuld en verder ontluicht. Aangezien zo'n waterpomp alleen te koop is als de oude direct wordt ingeleverd, werd er maar liefst een borg van GBP 450,00 gevraagd en anders ging de koop niet door. Maar ja, wat moet je anders? We zagen David Manners 's avonds in z'n smoking die vieze waterpomp niet in ontvangst nemen. Terug in Nederland gaat de oude op de post retour Wolverhampton en dan komt dat geld ook wel weer terug op de bankrekening.

Vrijdagavond was het grote Celebrations Dinner in één van de zalen van het St. Johns' Hotel. Liefst 250 gasten zaten aan het diner en net zoals bij het 50 Jarig Jubileum dat toentertijd ook in het St. Johns' gevierd werd - *want wat goed is/was moet je niet veranderen* - was er tussen de tafels in nog ruimte om een aantal bijzondere Darts te parkeren. Een Franse kunstenaar had de body op geheel eigen wijze een nieuw uiterlijk & naam gegeven; de auto gaat nu als The Bigorie Special door het leven.

De body van de Special Bodied Sports van Sean Mooney werd na een aanvankelijke total-loss geheel uit aluminium ge-restyled. De gehele transformatie staat opgetekend in The Driving Member van Februari 2016. Hele aparte en dure auto geworden!

De avond werd opgeluisterd met sprekers als David Manners (*Hoofdsponsor van het gebeuren*) die er een ware act van maakte. Hij bracht een leuk verhaal over z'n loopbaan dat ie ook nog eens met zang (!) ondersteunde. Mooie vent! Daarnaast sprekers als Gillian Goldsmith die een overzicht gaf van haar race- & rally-carrière en ook John Symes, former Technical Director of the M.S.A. die een wel heel lang en vermoeiend (?) overzicht gaf van wat hij daar allemaal bereikt en gedaan had. Laatste spreker was Quetin Willson 'writer & broadcaster on all things motoring' die een mooi overzicht van de Daimler Co Ltd. ten beste gaf. Daarna met z'n allen naar de bar en werd het nog heel laat en gezellig.

Zaterdagochtend gingen we in colonne naar Ragley Hall. Een aardig 'optrekje' met voldoende grasvelden om een typisch Engelse Rally te houden. De auto's werden op aanwijzing van de Organisatie in een bepaalde vorm geparkeerd die naderhand iets van een Diamant weg had. Jammer dat de uitvoering zonder de nodige linten werd bepaald, maar dat zie je pas als de drone erover heen heeft gevlogen en de foto's gemaakt zijn... Leer-momentje?

De 'buitenlanders' deden zich in het kasteel tegoed aan de lunch-specialiteiten, terwijl The British de paraplu's, klapstoelen, scones, muffins en thermoskannen uit de kofferbakken toverden. Leuke en joviale sfeer en genoeg auto's om te bewonderen. Ik telde er op de drone-opname liefst 130! Prijzen werden er ook uitgedeeld voor de mooiste auto van de dag, voor degene die de meeste kilometers had afgelegd om het Event te bezoeken, etc. Leuke & enthousiaste mensen ontmoet; ik heb o.a. nog een hele tijd met Jon Dorsett gesproken, ex London policeman, former driver en nú eigenaar van de 26e en tevens laatste Police Dart. Bleek dat ie 'm 20 jaar geleden uit de half ondergelopen garages van The London Police Force als afgedankt schroot had kunnen bemachtigen. Nu was de auto om door een ringetje te halen.

Rond de klok van drie uur was het wel gedaan met de social talk en gingen de diverse deelnemers huns weegs. Voor ons tijd om via een leuke toeristische, maar 'rainy' route binnendoor het St. Johns' op te zoeken. Oprissen en omkleden want 's avonds hadden we - vanuit Nederland al - gereserveerd voor een gezamenlijk diner in The Three Ways House Restaurant te Mickleton, home of 'The World Famous Pudding Club'.

Genoten van een heerlijk 3-gangen diner en heel zuinig aan met de alcoholische drankjes gedaan. We moesten tenslotte nog zo'n 45 minuten terug naar Solihull rijden...

Zondags de 16e hebben we de door ons zo benoemde Black Country Tour gemaakt; een leuke route van zo'n 60 miles langs een 3-tal kastelen t.w. Kenilworth Castle, Warwick Castle en Coughton Court. Bij het eerste kasteel werd een klassieker show gehouden met auto's als Triumph Stag, MG's A, B en ook een F. Een Jensen Interceptor, Volvo 121S en last but not least een Consul Convertible. De aanblik van al deze klassiekers bracht één van ons spontaan op het idee om de tentoonstelling ter plaatse uit te breiden met een heuse Daimler Dart / SP250. De Organisatie had er wel oren naar en via de binnenplaats werd de Dart naar binnen geloodst. Kapje open en kapje dicht want het ene moment scheen de zon uitbundig om een half uur later achter de regenwolken weer te verdwijnen. Trevor & Eva hebben de overige kastelen niet meer gezien, maar wel een fantastische middag met een hoop belangstelling beleefd. Je moet gewoon doen waar je lol in hebt.

Het bezoek aan de Italiaan 'om de hoek van het St. Johns' op donderdag was zo goed bevallen dat we er 's avonds opnieuw zijn gaan eten. Opnieuw 'cibo eccellente' en wat zijn die flessen snel leeg als je met zovelen bent & het heel gezellig is... Terug in het hotel was er nog een kort samenzijn en tijd voor lofende woorden van Rio Praaning voor de Organisator (*ondergetekende*) en onze Technische man (*Ab Hennekes*). Applaus en flessen champagne vielen ons ten deel!

Maandag de 17e werden allereerst alle pijlstokken gecontroleerd en waar nodig aangevuld met 20W50. Hier en daar kon er ook nog wel wat koelvloeistof aangevuld worden.

De StenaLiners gingen met zeer donkere wolken - *maar tóch met de kappen open* - op weg naar Harwich en wij 'dicht' richting Folkstone. We zijn niet allemaal helden! De huurauto moest nog teruggebracht en het Dartje zonder wissers elders weer opgehaald.

Later als gepland kwamen we in Folkstone aan. Bij de in-check balie van Le Shuttle verraste men ons met de mededeling "you have to pay extra"; bleek dat we 10 minuten te laat waren en daardoor moesten we ieder GBP 108,00 (€ 125,00) bij betalen en dat is toch zwaar kassa! Een mailtje met uitleg en dringend verzoek om 'klassieker-coulance' is inmiddels door Euro-Tunnel 'Support' als niet ontvankelijk verklaard. Dure overtocht!

Aangezien het vanaf Calais nog 4 uur naar Eindhoven en wel 5 uur naar Venlo rijden is, hadden we al voorafgaand aan de reis besloten in Calais / Coquelles te overnachten. Holiday Inn aldaar heeft z'n zaakjes goed voor elkaar. Mooie kamers, goed diner en een zeer uitgebreid ontbijt bracht ons allen weer snel met de voeten terug op het droge, vaste land. Ja, ook het weer veranderde. We zagen de 'zon' en konden voor het eerst de kappen open doen. Zonnecrème factor 50 en genieten!

Vlak voor Antwerpen ging het toch weer even een beetje mis. In de drukke file vlak voor de Kennedy Tunnel had nummer 3 last van een gebroken kabeltje van de ontsteking. Handige John heeft het probleem 'op de vluchtstrook' kunnen verhelpen en zo de reis naar Eindhoven kunnen vervolgen. Rond de klok van zessen zaten we aan een laatste frisje & portie bitterballen op het terras bij Van der Valk. We waren terug van weggeweest. Leuke en gezellige dagen gehad, maar of we de U.K. weer snel op ons lijstje zetten, valt nog wel te bezien. We kunnen voorlopig écht geen druppel regen meer zien!

Joep Osendarp, initiator SP250 Register Holland